

PROPAGANDNI MESEČNIK ANARHOSINDIKALISTIČKE INICIJATIVE

DIREKTNA AKCIJA

★NOVA SERIJA

★BR.3

★ NOVEMBAR 2019.

★ BESPLATNO

Država progoni pravdu!

Pre par brojeva obavestili smo vas o izmenama zakona o izvršiteljima, kojim je sistem ojačao represiju nad dužnicima i onima koji se sa njima solidarišu. Međutim, sistem nije tu stao, nego je nastavio da ojačava svoju pravosudnu batinu, uvećavajući duplo kazne za napade na svoje pse: policiju, sudije, tužioce, izvršitelje ili javne beležnike. Od 1. decembra ove godine, kada nove izmene Krivičnog zakona stupaju na snagu, oni koji budu tukli narod, sudili u interesu gazda, tužakali radnike, oni koji budu izbacivali samohrane majke i bolesne ljude na ulicu, i oni koji nam skupo naplaćuju svoje pečate, biće još više zaštićeni od pravednog gneva radnica i radnika. No, radnički pokret je umeo da izađe na kraj i sa jačom represijom. I u uslovima diktatura, radnice i radnici su nalazili način da zadaju udarac gazdama, pa će tako biti i ovaj put. Ipak, važno je znati - jačanje represije govori o strahu vladajuće klase, strahu od jačanja radničkog pokreta koji će ih oduvati iz istorije. Organizujmo se!

Čemu država služi?

Različite države izvršavaju različite zadatke, od regulisanja saobraćaja, do održavanja religijske zatupljenosti. Ali, kao što smo već pomenuli, primarna funkcija svih država u kapitalističkom društvu je održavanje trenutnog poretka silom, zaštita i unapređivanje ekonomije i stvaranja profita. Zato države obrazuju i obučavaju buduću radnu snagu svoje zemlje, u okvirima u kojima gazde mogu profitirati od našeg znanja, kao što i grade infrastrukturu (železnice, sisteme javnog prevoza itd), kako bi nas prevozili do posla, a robu do njenog odredišta. Moćnije države takođe štite interese nacionalnih kompanije od međunarodne konkurencije uvodeći poreze na stranu robu kada je uvoze u zemlju, ili šire svoja tržišta na druge države putem ratova i diplomatije. U nekim drugim slučajevima, države daju poreske olakšice i subvencije industrijskim granama, ili ih ponekad mogu potpuno spasiti od problema otplaćujući njihove dugove, ukoliko su previše važne za sistem da bi propale.

"država blagostanja"

Postoje slučajevi u kojima akcije države dovode do direktnog poboljšanja kvaliteta života delova radničke klase. Države tako pružaju mnoge usluge koje služe da zaštite ljude od najgorih efekata kapitalizma. Ipak to nikada nije rezultat velikodušnosti političara, već radničkog pritiska odozdo. Ovo znači da država nije motor reformi u interesu radnika; mi, radnička klasa – i još preciznije, naša borba – jeste!

Kada naša borba dođe do tačke gde nas ne mogu dalje ignorisati ili ugnjetavati, država preuzima korake da omogući reforme. Onda godina slušamo propagandiste kako pričaju o tome kako je „taj i taj“ bio „sjajan reformator“, iako su ih zapravo naše borbe prisilile na reforme. Kada je klasa organizovana i borbena, vladajuća klasa prihvata društvene reforme. Ali kada se radnička borbenost suzbija ili opada, ono što smo izborili počinje da se umanjuje. Javna preduzeća se raspoređavaju i prodaju deo po deo, naknade za socijalnu pomoć se smanjuju, uvodi se naplata ili poskupljenje javnih usluga, a plate se smanjuju.

(nastavak na sledećoj strani)

Kao takav, nivo pružanja socijalne pomoći i javnih usluga radničkoj klasi u društvu može da označava merilo moći između šefova i radnika. Na primer, francuska radnička klasa ima viši nivo organizovanosti i borbenosti od američke radničke klase. Kao rezultat toga, francuski radnici takođe generalno imaju bolje uslove na poslu, kraću radnu nedelju, bolje penzione uslove i bolje javne službe (tj. zdravstvenu zaštitu, obrazovanje itd.) – bez obzira na to da li je na vlasti „levičarska“ ili desničarska vlada.

Dakle, država u svakom trenutku, pa čak i onda kada pravi ustupke radničkoj klasi, čini ono što je u interesu profita i kapitalističke ekonomije, jer i ustupci su za nju bolji od revolucije. Kako je jedino organizovanost i borbenost radničke klase, a ne navodna politička orijentacija partije na vlasti, ono što državu tera da se povlači, tako je ona i jedino što nam može doneti i konačno oslobođenje od kapitalističkog sistema i državne mašinerije i otvoriti nam put za izgradnju novog i pravednijeg društva.

O pokušajima i neuspesima izgradnje “Radničke države”, kao sredstva za oslobođenje radnika i radnica, pisaćemo u nastavku ovog teksta u sledećem broju.

Protesti u Čileu i Ekvadoru

Poslednjih nedelja do nas dolaze vesti o velikim protestima širom Čilea i Ekvadora. Po svojim zahtevima, masovnosti, borbenosti, hrabrosti i upornosti, oni se ističu iz niza drugih o kojima čujemo ovih dana. Dok je za neke proteste, kakvi su na primer oni u Hong Kongu ili državni udar u Boliviji, jasno da ih podržavaju imperijalističke sile, ovde to nije slučaj. Narod u Čileu i Ekvadoru ne traži nekakvu tobožnju demokratiju i vladavinu prava, već rušenje neoliberalnog sistema eksploatacije, tlačenja i ekonomskih nejednakosti.

U Čileu je sve počelo „malim“ poskupljenjem javnog prevoza i licemernom izjavom ministra ekonomije da „oni koji su vredni i ustanu malo ranije mogu kupiti kartu po nešto nižoj tarifi“. To je bila kap koja je prelila čašu i Čile je ušao u period najvećih nereda u možda čitavoj svojoj istoriji. Naravno, proamerička desničarska vlada je, kao u doba Pinočea, odgovorila izvođenjem vojske na ulice i užasnim nasiljem, čiji je trenutni bilans najmanje 23 mrtvih, oko 7000 uhapšenih i preko 2000 ranjenih, a naročito je veliki broj ljudi koji su izgubili oko od "gumenih" metaka.

Istovremeno sa protestima u Čileu, traju ništa manje burni protesti u Ekvadoru, koji su počeli nekoliko dana ranije, i koji imaju identične uzroke i intenzitet.

Ono što je zanimljivo, ali očekivano, je potpuna cenzura vesti o ovim velikim događanjima, kako u domaćim, tako i u velikim stranim medijima. Autentičnost protesta u Čileu i Ekvadoru potvrđuje i činjenica da su vlade obe zemlje direktni pijuni SAD, koji sprovode ekstremnu neoliberalnu kapitalističku politiku.

Sukob demonstranata sa policijom

U sistemu nepravde i nejednakosti, klasni sukob uvek tinja. Povremeno se taj sukob rasplamsava u veliku buktinju narodnog gneva koja je često, iako divan prizor, neorganizovana i spontana, i kao takva teško može da donese veliku promenu. U tome i leži važnost organizovanja i u vremenima „mira“. Jer ako ne postoji mogućnost šire koordinacije i komunikacije, teško je očekivati prave rezultate.

Dok čekamo naš trenutak, možemo se diviti zajedništvu i hrabrosti naroda Čilea i Ekvadora.

Film Džoker (2019): Simbol kraja, a ne pobjede

Džoker, glavni negativac stripova i filmova o Betmenu, ovaj je put predstavljen kao žrtva kapitalističkog sistema koji uništava javni sektor. To najviše pogađa siromašne slojeve stanovništva, koji su dovedeni do samog ruba egzistencije. Džoker je radnik, klovna izložen nekolegijalnosti i bezosećajnosti svojih kolega i šefa, žrtva bezumnog nasilja, osuđena na veoma siromašan život sa dementnom majkom. On se bori i sa ozbiljnim mentalnim poremećajem, redovno posećujući socijalnu službu za preko potrebne lekove.

U filmu pratimo kako se ova institucija zbog seče socijalnih davanja gasi, i kako Džoker ostaje bez mogućnosti da nastavi da uzima lekove. Uz to on gubi i posao klovna. Kao finalni okidač za njegovu transformaciju, on biva izložen nasilju bahatih bogatih momaka, koje ubija. To pokreće ozbiljne neredne siromšnih delova stanovništva protiv bogataša širom grada. Njihov zaštitni znak postaje maska klovna. Ipak, iako film obiluje jasnim klasnim obeležjima, glavni junak filma nema klasnu svest.

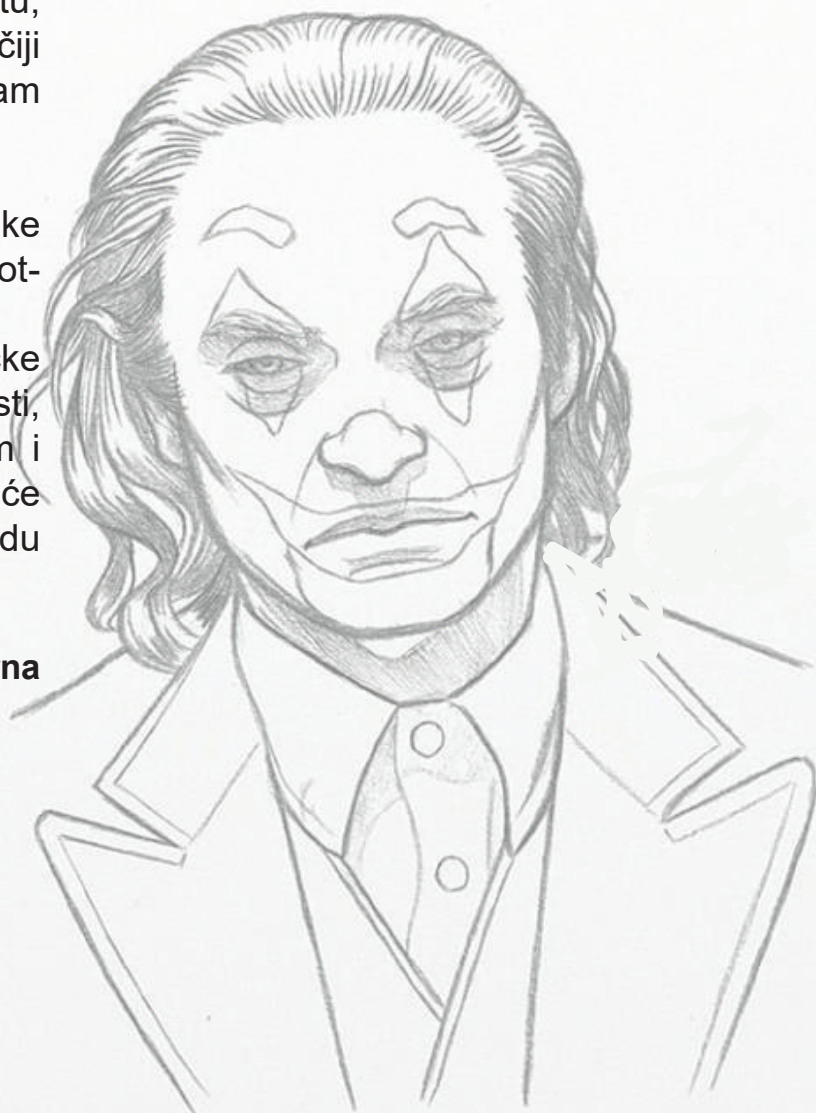
U pitanju je mentalno obolela osoba, koju je sistem napustio, i koja se predala neartikulisanim destruktivnim porivima, koji - treba i to reći - svakako remete spokoj vladajuće klase. Podivljala masa izmučenog stanovništva takođe ima samo bezumno nasilje kao reakciju na surovost sistema. Džoker i ta masa su u tom smislu isti.

Oni su suštinski, uprkos klasnom instinktu, bez klasne svesti. Oni se ne bore za drugačiji poredak. Suviše su ludi za to, baš kao i sam Džoker.

Oni predstavljaju logičnu posledicu dinamike kapitalističkog sistema kojoj se ne suprotstavlja organizovana masa.

Da bi se iskoračilo iz pakla kapitalističke logike, koja ubija svaki oblik humanosti, potrebna je klasna borba sa jasnim ciljem i efikasnim metodama borbe protiv vladajuće klase. Bez sumnje, nasilje je za pobjedu nužno, ali nije dovoljno.

Za pobjedu nam je potrebna revolucionarna organizacija.

Osveta sistema (nastavak)

Nakon što je u junu 2012. godine Džulijan Asanž dobio azil u ekvadorskoj ambasadi u Londonu zbog opasnosti po svoj život, koja se ogledala u mogućnosti izručenja SAD-u i odsustvu mogućnosti pravičnog suđenja tamo, fokus javnosti i obaveštajnih službi najmoćnijih država sveta pada na tridesetak kvadrata koji su mu bili dodeljeni za život i rad u ambasadi.

Samo u prvih tri godine Ujedinjeno kraljevstvo je potrošilo gotovo 10 miliona funti na policijsko nadgledanje Asanžovog prebivališta.

Međutim, situacija kućnog pritvora, u kojoj se osnivač Vikiliksa našao, nije ga sprečila da nastavi svoje novinarske aktivnosti. Već u julu iste godine objavljeni su Sirijski fajlovi - dokumenta o radu i delovanju sirijskog državnog aparata i vladajuće klike oko Asada. Paralelno sa serijom novih objava Vikiliksa, kroz ekvadorsku ambasadu u Londonu je prošlo mnoštvo javnih ličnosti, intelektualaca i aktivista, koji su došli da pokažu svoju podršku Asanžu, time podcrtavajući dvoličnost kapitalističkog sistema na zapadu koji, uprkos svojim tvrdnjama o slobodi štampe, drži faktički zatvorenog novinara zbog objavljivanja istinitih informacija. 2013. godine Asanž iz ambasade koordinira rad na objavljivanju nacрта velikih međunarodnih trgovačkih sporazuma - TPP, TTIP i TISA, kao i pozicija koje velike sile zauzimaju u donošenju ovih akata.

Na taj način Vikiliks je najširoj javnosti omogućio uvid u nove mahinacije moćnih država, što je dalo doprinos pokretanja velikih antisistemskih protesta protiv ovih sporazuma kao i sukoba unutar same vladajuće klase.

Usled njih rad na sporazumima TPP i TTIP su suspendovani, dok se novi podaci o TISA sporazumu i dalje skrivaju. 2015 godine Vikilikis objavljuje dokumenta Saudijskog ministarstva spoljnih poslova, dokumentujući način rada ove krvave monarhije, a zatim i dokaze o prisluškivanju koje je nad svetskim liderima sprovodila američka obaveštajna agencija NSA.

U februaru 2016, iako još uvek zatvoren u malom prostoru unutar ambasade, bez pristupa sunčevoj svetlosti, i mogućnosti normalnog života, Asanž nastavlja svoju izdavačku delatnost objavljujući dokumenta u vezi rudarske industrije Centralnoafričke republike. To radi stavljajući javnosti na uvid dokumenta o ponašanju zapadnih i kineskih kompanija koje su, nehajući za ekološku katastrofu koju su izazivali, radile samo na povećanju svog profita. Istog meseca te godine, radna grupa Ujedinjenih nacija donosi zaključak da je Džulijan Asanž proizvoljno zatvoren od strane švedskih i britanskih vlasti, i da je potrebno da bude odmah oslobođen. Naravno, britanske vlasti se nisu obazirale na ove zahteve, i nastavile su torturu nad urednikom Vikiliksa.

(nastavak u sledećem broju)

CENTAR ZA LIBERTERSKE STUDIJE

Centar za liberterske studije je ustanova istraživačko-dokumentacionog karaktera koja se, u duhu liberterskog pokreta i tradicije, bavi istraživanjem socijalnih pokreta i projekata utemeljenih na slobodi, ljudskom dostojanstvu i jednakosti. Centar se posebno bavi istraživanjem liberterskih pokreta i ideja na području bivše Jugoslavije i susjednih zemalja Balkanskog poluostrva.

Naručite izdanja našeg Centra za liberterske studije!

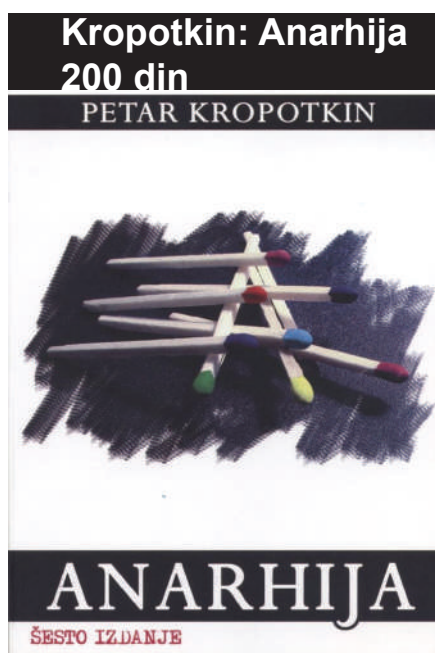
Mira Bogdanović: Konstante konvertitstva
1000 din

Aleksa Nešić: Zatvorska priča
500 din

Fransisko Ferer: Moderna škola
500 din

tel. 063/116-5551
imejl: cls@inicijativa.org

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa "Hleb i sloboda", čiji je prvi broj štampan 1905, u Beogradu.

Kontakt imejl: da@inicijativa.org

Uredništvo: Ivan Lazarević, Milanka Jovčić, Ana Jovanović, Marko Borisavljević.

Svako ko pomogne sa više od 500 dinara slaćemo DA na kućnu adresu u narednih šest meseci.